

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvngensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

XIII. De Sacramento Poenitentiae, & casibus reservatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

bis, cæteri autem Clerici semel ut minimum ad sacram Communionem accedant; ut fiant participes omnium bonorum, timentium Dominum & custodientium mandata ejus.

In feria autem quinta Cœnæ Domini, omnes & singuli Clerici, etiam in Cathedrali Collegiatave Ecclesia dignitatem vel Canonicatum obtinentes, etiam si ordinis Sacerdotalis sint, in solemnibus sacrificio Missæ, quod illo die in illa Ecclesia celebrabitur, Communionem ex manibus celebrantis fumant, illis dumtaxat exceptis, qui alio in loco, eo die, ad celebrandum obligati existunt.

Trid. sess. 22. Decr. de obs. in celebr. Missæ. Vagos autem & ignotos Sacerdotes in Nostra Diœcesi, ex Decreto S. Concilii Tridentini, Missas celebrare nolumus, nisi Nostra vel Vicarii Nostri inquisitione & admissione prævia, & Ordinationum literis exhibitis, quos etiam in consortio Presbyterorum Nostrorum, ultra mensis spacium, tolerari prohibemus, nisi testimonialibus proprii Ordinarii, à cujus Diœcesi discesserunt, visis.

Quod ad fidelem populum & debitam Communionis frequentiam attinet, ex voto sacri Concilii optamus, eundem in singulis Missis, non solum spirituali affectu, sed Sacramentali etiam Eucharistiæ perceptione, communicare, aut saltem ad sumendum Christi Corpus celebrioribus festis, adduci, ac per Parochos verbo & exemplo ad id invitari.

Trid. sess. 13. can. 9. In sua autem Ecclesia, sacro Paschatis festo, quemlibet Parochianum ad communionem accipiendam obligatum esse, generalis Ecclesiæ præceptum est; ac Nos, ne ullus alia in Ecclesia quam propria, sine causa à Nobis vel à Nostro Vicario, vel Parocho, approbata, eandem prædicto festo recipere præsumat, inhibemus; ac contumaciter Ecclesiam ingressum, Ecclesiasticam sepulturam interdictum in Parochiali Ecclesia denuntiari faciemus, nomine descripto & ad Cathedralis ac Parochialis Ecclesiæ valvas affixo. qui si in contumacia sua perseveraverit, in eum præterea, prout juris est, animadvertemus.

Ad audiendum autem Sacrum, omnes & singuli, Dominicis & Festis diebus, sub peccati mortalis reatu, obligati sunt; ac, ne familia per suos dominos eo die ad audiendum impediatur, sedulo moneantur.

Neve propter Sacerdotum incuriam divina excandescat gravius indignatio, mandando præcipimus, sacrosanctam Eucharistiam in loco singulari, mundo, bene signato, semper honorifice esse collocandam & custodiendam; Hostiæ salutari, tam in publica via, quam inter Missarum solemnibus, reverenter inclinando in genua, honorem debitum exhibendum; sicut &, superimposito mundo velamine, honorifice ante pectus, cum omni reverentia & timore, lumine semper præcedente, ad infirmum esse ferendam, & reducendam.

Curetur vero diligenter, ut in administratione hujus Sacramenti, sicut & Extremæ unctionis, cubiculum expurgatum decenterque sit compositum, ac mensa aliqua, linteo mundo instructa, nec non cruce, luminaribus, vasculo aquæ benedictæ, instructa inveniat, in quo venerabile Sacramentum poni possit, substrato Corporali.

Ægrotum autem Parochus ita constitutum inveniens ac vi morbi affectum, ut pro eo tempore Sacramentum ei rite ministrari non possit, prævia oratione & benedictione, si id infirmus petat, ostendat Sacramentum adorandum.

DECRETVM XIII.

De Sacramento Pœnitentiæ, & casibus reservatis.

Multiplex misericordia Dei, ita lapsis subvenit hominibus, ut non solum per Baptismi gratiam, sed etiam per Pœnitentiæ medicinam, spes vitæ reparetur æternæ, potestate à mediatore Dei & hominum, Iesu Christo, tradita Sacerdotibus, quando, insufflando in discipulos, dixit: Accipite Spiritum sanctum; quorum remisistis peccata, remittuntur, &, quorum retinueritis, retenta sunt. Quibus verbis tam perspicuis potestatem remittendi & retinendi peccata, ad reconciliandos fideles, post baptismum lapsos, Apostolis & eorum legitimis successoribus fuisse communicatam, universorum Patrum consensus semper intellexit.

Sacramenti autem hujus forma est: *Ego te absolvo ab omnibus peccatis tuis.* Quibus quidem verbis etiam, usu laudabili Ecclesiæ, preces aliæ adjunguntur, nec tamen ad formæ essentiam spectant, neque ad ipsam Sacramenti administrationem necessariæ sunt, ut Pœnitentiæ actus, nempe contritio, confessio, & satisfactio; contritio in corde, confessio in ore, & satisfactio in opere.

Confessio, post Baptismum, ad salutem ita est necessaria, sicut nondum regeneratis Baptismus ipse. Quæ integra faciendæ est, adjunctis omnibus circumstantiis quæ speciem peccati mutant, cum expressione qualitatis criminis, in loco, in tempore, in perseverantia, in varietate personæ, & quali hoc intentione fecerit, & in ipsius vitii multiplice executione ac modo. De quibus omnibus pœnitentes instruere, adhortamur Parochos, ac eos etiam in ipsa confessione, tam cauta discretione interrogando, adjuvare si opus est, ut peccata non doceant sed inquirere cognoscantur.

Pari discretione invigilant circa salutarium pœnitentiæ injunctionem; cum Sacerdotum & Parochorum officium sit, secundum suggestionem spiritus & prudentiam, convenientes satisfactiones injungere.

Cura-

Joan. 20. v. 22. Mat. 16. v. 19. Trid. sess. 14. c. 1. 6. Ibid. can. 1. & seqq.

Trid. sess. 14. can. 4.

Curatorum nemo mulieres, nisi ex causa necessaria, ante solis ortum, vel post ejus occasum, & non alibi quam publice in Ecclesia, in sedibus, in quibus tabella inter Confessorem & pœnitentem interjecta sit, audiat.

Id etiam, quod ad majorem hujus Sacramenti reverentiam spectat, ut nunquam Curatus sine superpelliceo & stola confessionem excipiat, vehementer cupimus.

Sicut & ipsum fidelem populum per Parochos sapius edoceri, qua pietate, qua frequentia, & cum quanta præparatione, in spiritu humilitatis & animo contrito, ad confessionem accedere debeat.

Instruant etiam suæ curæ commissos, ne unquam rem arduam & difficilem, maximè cum mortis periculo conjunctam, sine prævia confessione aggrediantur; quò, tanto Sacramento corroborati, spe erectiori fiant, rei bene ferendæ.

Et, cum inanis pœnitentia sit, quam sapius culpa coinquinat, & vulnus iteratum sanetur tardius, sitque canis reversus ad vomitum, pœnitens ad peccatum: hinc pœnitentes moneantur sedulo, ut de cætero non solum à vitiis abstineant, sed etiam virtutes, Christianæque vitæ officia, opera, & actiones, cum Christiani nominis splendore congruentes, suscipiant ac præstent, majoresque in via Domini progressus in singulos dies adhibeant.

Curati, diligenter invigilent, ne extra mortis periculum eos absolvant, quibus facultas est aliena restituendi, vel legata, ad pias causas facta, persolvendi; sicuti nec eum qui in judicio falsum testimonium in detrimentum tertii dedit; nisi prius, dato damno, quatenus id faciri poterit, & violatæ existimationi satisfecerint.

Debita etiam diligentia conscientiam examinent singulorum, qui fœnerantur & iniquos contractus exercent; ac in his casibus, non nisi prævia restitutione aut satisfactione, neve aliter quam ex præscripto Canonum, absolvant.

Casus, summo Pontifici & Nobis quavis ratione reservatos, probe sciant, ne quid, per incuriam, indebitæ facultatis sibi assumant.

In confessionibus excipiendis, animadvertant, ne minimam quidem avaritiæ de se suspicionem præbeant. Adeoque pœnitentia pecuniaria imposita, ne erogationem istius sibi ascribant, potius in pietatis opera distribuatur, ipsi curent.

Imprimis autem & ante omnia, sub Nostra severa indignatione & animadversione mandamus, ne ullus Sacerdos, sive sæcularis sive regularis, confessiones quorumcunque audire præsumat, nisi, examine prævio, à Nobis aut Nostro Vicario generali, in scriptis approbatus fuerit; mortis dumtaxat casu excepto.

Confessionis sigillum tutissimè & strictissimè habeatur in custodia; ita ut ne quidem verbo, signo, nutu, aut alio quovis modo, peccatum etiam veniale levissimum confitentis prodatur; sub pœnis in Canonibus comprehensis; memores semper istius dicti sancti Augustini: Nihil minus scio, quam quod ex confessione scio.

Insuper, quia nonnulla sunt quæ autoritati & eminentiæ Pontificali, nonnulla, & sane quamplurima, quæ, de jure, Episcopali sollicitudini reservata sunt ac aliàs de facto reservata Nobis volumus; ad Confessariorum notitiam de jure magis pervia ac ipso facto Nobis reservata subjecimus.

Trident.
sess. 14.
can. 11.

Casus Clericorum, Nobis reservati.

Fornicatio cum filia spirituali, sive Confessionis.

Concubinatus publicus.

Confessionis revelatio.

Furtiva susceptio sacrorum Ordinum sine debita licentia & dimissorialibus ab alieno Episcopo; aut cum notatus censuris quispiam Ordinem suscipit, aut sine Ordinibus celebrat, ministratve.

Casus Laicorum, reservati Nobis.

Matrimonium, contractum cum alia, conjuge adhuc vivente, scienter aut clandestine, non servata forma Concilii Tridentini.

Conc.
Trid. sess.
24. cap. 1.

Machinatio in mortem conjugis, morte secuta.

Casus Clericorum & Laicorum communes, reservati Nobis.

Homicidium voluntarium, facto, præcepto, consilio, vel consensu deliberato, commissum.

Sacrilegium in re, vel in persona.

Incestus cum consanguineis & affinibus, in *Ibid. c. 4.* gradu, à Concilio Tridentino definito.

Adulterium.

Raptus.

Procuratio abortus vel sterilitatis.

Incendium Ecclesiarum, domorum, aut segetum, malitiosè factum.

Pollutio Ecclesiæ, Cœmiterii, sanguinis vel feminis effusione.

Violatio libertatis & immunitatis Ecclesiasticæ.

Item veneficium, sortilegium, divinatio, incantatio, cum pacto dæmonis expresso vel implicito; & abusus Sacramentorum & sacrarum rerum ad superstitiones & artes magicas.

Ab his casibus, si quis Confessarius cujusvis Ordinis, sine facultate, scripto à Nobis

X 2 data,

data, aliquem absolvere attentarit, excommunicationis pœnam ipso facto subeat. Alias, in casibus, sanctæ Sedi Apostolicæ reservatis, occultis tamen dumtaxat, autoritate & decreto S. Tridentini Concilii, Nos & Vicarius Noster absolvemus, & dispensabimus.

Finaliter, confessionis frequentiam quod attinet, ea sub pari lege contineatur, qua Eucharistiæ; ac sub iisdem decretis, quæ continentur titulo præcedenti.

DECRETVM XIV.

De Sacramento Extremæ unctiōnis.

VNIVERSALI, Ecclesiæ, Apostolorum, & sanctorum Patrum, traditione, ex divi Iacobi Apostoli sententia, sacra Extrema unctio semper habita est Sacramentum vere ac proprie dictum, quo, migraturus ex hac vita, Oleo salutis, & fidei oratione, augetur robur contra hostes invisibiles.

Cujus Sacramenti vim & utilitatem, tam ad animæ salutem, quam ad corporis valetudinem, ex Catechismi Romani doctrina ut populo, & maxime ac semper ægro, Parochus ostendat & manifestet, monemus.

Pro reverentia Sacramenti, volumus, ut semper id, stola & superpelliceo indutus, administret, & non alius Sacerdos, quam Parochus, aut ab eo substitutus. Caveat is vero, ne, in eo ministrando, negligentiam ullam aut moræ culpam admittat; alioqui Nostra animadversioe punietur.

Quoad fieri potest, ægroto, dum integris adhuc sensibus est, ministret.

Et, sicut ministrare debet adultis, periculose ægrotantibus, propeque moribundis, senio confectis, etiam non ægrotis in diem morituris; ita è contrario, ministrare non debet pueris, rationis usu carentibus, mulieribus in partu laborantibus, ad bellum proficiscentibus, navigantibus, peregrinantibus, & mox ultimo supplicio afficiendis.

Sacramento ministrato, dum æger sensuum usum non amisit, studeat, eum brevibus, suavis & ardentibus verbis ad spem de divina misericordia concipiendam adhortari; ac, cum prope moribundus est, non desistat, in illius animæ commendatione, cum pietate, stas, religiosas, sanctasque preces recitare.

Si per errorem alio Oleo, quam quod infirmorum est, ad ægrotum unguendum usus fuerit, etiam si Chrisimatis aut Catechumenorum sit, ut errata emendet, Olei facti, quod proprie infirmorum est, readhibeat unctiōnem, ac Sacramenti formam iteret, monemus.

Ac, si contigerit, ægrum, dum sacro Oleo inungitur, extremum spiritum emittere, Parochus ungere desistat. &, si morbi vis de re-

pente illum oppressit, ita ut dubitetur, vivus an mortuus sit, hac conditione in unguendo utatur: *Si es vivus, per istam sanctam Unctiōnem &c.*

Eximatur quoque erronea illa, ac perniciofa imaginatio è mentibus fidelium, qua, se citius morituros, putant, si inungantur: ac, ne hac opinione, vel negligentia, Unctiōnis Sacramentum impediatur aut differatur, diligenti cura Pastores invigilent, &, spontanea visitatione infirmorum, malo huic obviare studeant. Medici etiam, post triduum infirmitatis, ab omni cura infirmorum abstineant, & non aliter ad medelam se intromittant, nisi constito, quod infirmi ad minus confessi & communicati fuerint.

DECRETVM XV.

De Sacramento Ordinis.

IN novo Testamento, post Christum Dominum, à Petro Sacerdotalis coepit ordo; ac, ipso & cæteris Apostolis, eadem ac pari privilegio honoratis, decedentibus, ministerium ipsum Episcoporum ac Sacerdotum, legitima interveniente consecratione, continuatum est perpetua successione; habita semper diligenti & accurata in ordinandorum ætatem, vitam, & mores, inquisitione.

Ac ne, quod absit & indecorum nimis est, sanctum Sacerdotium, ac ipsa sacra, irreverenter administrare invenirentur, qui ignorent se ipsos gubernare circa ordinandos ac eorum ingressum; sacris Conciliis & Canonibus, diligenti cura, plurima salubriter constituta sunt, quæ nos innovando subjecimus, ac stricte observanda esse præcipimus.

In collatione primæ Tonsturæ, initiandus edoceat ac fidem Episcopo faciat, se legitimo matrimonio natum, aut, ob natalium impedimentum, secum dispensatum; origine, domicilio decennali, vel alia quavis legitima ratione Diocesana; aut à suo Episcopo dimissum; sacri fluminis unda renatum; unctiōne Chrisimatis confirmatum, ac septennio majorem; insuper de vita & moribus, Parochi ac Magistri testimonio; sicut & de spe, se in Clericali Ordinis dignitate permanurum.

Post primam Tonsturam initiandus generaliter majori minorive Ordine, ad eundem non admittatur, quin, præter præscripta, fidem imprimis Episcopo faciat; de prima Tonstura, aut Ordine proxime suscepto; de habitu Clericali, secundum modum in Provincialibus ac Synodalibus decretis præscriptum, post Ordinem proximum à se continue gestato; de confessione & communione frequenti. Alias, Subdiaconatum aliumve sacrum Ordinem suscepturus, præter prædicta, fidem faciat, denunciationem de se, secundum normam & formam

I ad Tim.

4

Trid. sess.
23. 6. 4
& 5.